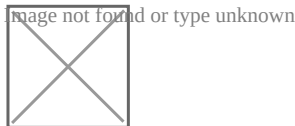

Νοσταλγικές αναμνήσεις (Αρχιμανδρίτης Χερουβείμ)

/ [Πεμπτούσία](#)

«... Βγήκα ένα παιδί εικοσιδύο χρόνων από το Άγιον Όρος... Το μόνο που προσπάθησα ήταν να κρατήσω σαν παρακαταθήκη τα όσα με δίδαξαν οι Γεροντάδες μου... Ευχαριστώ τον Θεόν, διότι στα εξήντα μου χρόνια διδάσκω εκείνα που με δίδαξε ο γέρων Γρηγόριος και ο παπα- Ιωακείμ και όλοι όσους αναφέρω μέσα στα Απομνημονεύματα”. Ας είναι η ψυχή τους στα χέρια του Θεού και ας πρεσβεύουν και για μας... Θεωρώ σαν την μεγαλύτερα ευλογία που φέρω στην ζωή μου την κληρονομιά που μου έδωσαν οι Γεροντάδες μου: Την γνήσια μοναχική σκέψη και ζωή...»

(Από την προφορική πνευματική διαθήκη του μακαριστού Γέροντος Χερουβείμ)

...Ήρχοντο πατέρες από την σκήτη μας, από την Μικρά Αγία Άννα, από την έρημο των Καρουλίων, των Κατουνακίων και του Αγίου Βασιλείου. Κρίνα ευωδιαστά, κρίνα ζωντανά της προσευχής, της νήψεως και της ησυχίας, με τυπωμένη επάνω τους την σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος. Επιστρέφοντας στην καλύβη μας, ανέφερα στον Γέροντά μου ποιούς πατέρας συνήνητησα και τον παρακαλούσα να μου μιλήσει για τον καθένα χωριστά. Εμείς, τα νέα καλογέρια, δεν μιλούσαμε με κανένα μεγαλύτερο, αλλ’ ούτε και μεταξύ μας.

Ανταλλάσσαμε μόνο ένα χαιρετισμό «ευλογείτε – ο Κύριος», κάνοντας βαθιά υπόκλιση.

Όλοι περίμεναν υπομονητικά το μοτοράκι. Πατέρες άγιοι, ευλογημένοι· θα μένουν για πάντα στον νού μου τυπωμένες οι μορφές τους, ταπεινές, σιωπηλές, σκυμμένες προς την γή. Με τα παλιά τους ζωστικά, με τις άσπρες μάλλινες κάλτσες, τα χονδροπάπουτσά τους, με τον ντορβά, το μπαστούνι, με το τριμμένο κομποσχοίνι στο χέρι... Δεν θα μπορέσω ποτέ να τους λησμονήσω. Σαράντα χρόνια πέρασαν, αλλά το μυστήριο της σιωπής τους, η προσπάθειά τους να μένουν αφανείς, «ως καθ' ημέραν αποθνήσκοντες», προκάλεσαν τον θαυμασμό μου, ο οποίος διατηρείται αμείωτος, σαν να τους είδα χθές. Ζωντανά μυροδοχεία του Αγίου Πνεύματος. Απαρνήθηκαν όλα τα εξωτερικά, τα συμβατικά, τα σκύβαλα. Έσκαψαν μέσα τους, καλλιέργησαν τον εσωτερικό τους κόσμο και βρήκαν έτσι τον θησαυρό, τον Θεόν, την Βασιλεία των Ουρανών. Πόσα δεν έχει πράγματι να πη αυτή η αυταπάρνησίς τους, αυτός ο απaráμιλλος ηρωισμός [τους, η] θέωσίς τους εν Χριστώ Ιησού, στον απροσανατόλιστο και ανειρήνευτο [κόσμο μας].

Ανάμεσα στους πατέρας που συναντούσα σ' αυτές τις συγκεντρώσεις, στον αρσανά της Αγίας Άννης, ξεχώριζε ο π. Αθανάσιος, μικρότερος αδελφός κατά σάρκα του γέροντος Ιωσήφ του Σπηλαιώτου. Το ζωστικό του κατάστικτο από μπαλώματα λογίων-λογίων, μόλις εκάλυπτε το σώμα του. Από το χέρι του ποτέ σχεδόν δεν έλειπε ένα μεγάλο τριμμένο κομποσχοίνι, δουλεμένο στην προσευχή

του Ιησού. Το φορτίο του ήταν ένα ολόκληρο τσουβάλι με διάφορα πράγματα. Το φόρτωνε στην πλάτη και ακολουθούσε το ανηφορικό μονοπάτι προς την σπηλιά τους.

Η συνοδιά του γέροντος Ιωσήφ, του συγχρόνου αυτού νηπτικού πατρός, που άφησε όνομα στο Όρος, απετελείτο από επτά – οκτώ αδελφούς, διαλεκτούς και βιαστάς μοναχούς. Καλλιεργούσαν την νοερά προσευχή και ήσαν οι πνευματικές προφυλακές της σκήτης μας. Μόνο τις πρωινές ώρες εδέχοντο επισκέψεις ή έβγαιναν για κάποια δουλειά. Όλο σχεδόν τον υπόλοιπο χρόνο του εικοσιτετραώρου ήσαν αφοσιωμένοι στην νήψι και στην προσευχή, το κυριώτερο έργο των αληθινών μοναχών.

Το πρόγραμμά τους αυτό άρχιζε μετά την μεσημβρινή ανάπαυσι. Προσηύχοντο και μελετούσαν ο καθένας στο κελλί του εν σιωπή, μέχρι τα μεσάνυκτα, δηλαδή μέχρι τις έξι με το βυζαντινό ωρολόγιο. Κατόπιν επήγαιναν στην εκκλησία και τελούσαν καθημερινώς την θ. Λειτουργία. Τις πρωινές ώρες ανεπαύοντο και ησχολούντο με το εργόχειρό τους, προσευχόμενοι διαρκώς και μυστικώς. Το πρόγραμμά τους αυτό το πληροφορήθηκα έπειτα από πολλά χρόνια από τους υποτακτικούς του γέροντος Ιωσήφ, οι οποίοι εφαρμόζουν το ίδιο, με μικρές παραλλαγές, μέχρι σήμερα.

Ο γέρων Ιωσήφ μου ήταν τελείως άγνωστος. Εμείς οι μικροί δεν είχαμε ευλογία να δούμε τους Γεροντάδες άλλων συνοδιών. Για τον υποτακτικό του π. Αθανάσιο, ο δικός μου Γέροντας συνήθιζε να λέη χαριτολογώντας: «Αυτός ο μοναχός είναι ένα αγιουλάκι». Η σπηλιά τους ήταν ένας τόπος, τον οποίο ελάχιστοι πατέρες εγνώριζαν. Οι υποτακτικοί του γέροντος Ιωσήφ εξούσαν την ζωή του Αγίου Πνεύματος, αγωνιζόμενοι να βαδίσουν στα ίχνη των μυστικών Πατέρων του ΙΔ΄ αιώνας. Και σήμερα ακόμη που σημειώνω αυτά, το Άγιον Όρος στολίζεται πραγματικά από τους πνευματικούς απογόνους του γέροντος Ιωσήφ του Σπηλαιώτου.

(συνεχίζεται)